

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobce: **DYAS.EU, a.s.**, IČ 27117651
sídlem tř. Dukelských hrdinů 3653/1, 695 01 Hodonín
zastoupen advokátem Mgr. Františkem Kelem
sídlem Sportovní 451, 763 62 Tlumačov

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2018, č. j. 7657/1.30/18-4,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí oblastního inspektorátu práce pro jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 8. 2018, č.j. 16775/9.30/18-15 (dále jen „rozhodnutí

správního orgánu prvního stupně“ nebo „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků:

- 1) na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“) tím, že nesplnil na pracovišti na adrese Veselská 384, Uherský Ostroh, povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení, když dne 20. 12. 2017 používaný dvouválcový nanášecí stroj pro impregnaci dýhy od výrobce OSAMA Technologies s.r.l., rok výroby 2015, výrobní číslo 4765, typ stroje S2R/P-3000, (dále jen „stroj“), měl nefunkční zastavovací lištu s blokovacím zařízením umístěnou ze strany vstupu materiálu do stroje. Tímto nezajistil, aby stroj byl z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodný pro práci, při které byl používán, čímž porušil ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci ve znění pozdějších předpisů;
- 2) na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce tím, že nesplnil ke dni 20. 12. 2017 na pracovišti na adrese Veselská 394, Uherský Brod, povinnosti při zajišťování bezpečnosti práce, když nestanovil pracovní postup pro práci na čištění a údržbě stroje. Tím nesplnil povinnost vytvářet bezpečné a zdraví neohrožující pracovní prostředí a pracovní podmínky, čímž porušil ustanovení § 102 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“).
2. Za uvedené přestupky uložil správní orgán prvního stupně žalobci dle § 30 odst. 2 písm. d) zákona o inspekci práce a na základě § 35 písm. b) ve spojení s § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) pokutu ve výši 125 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Správní orgán prvního stupně zahájil u žalobce dne 8. 1. 2018 na pracovišti na adrese Veselská 384, Uherský Ostroh kontrolu za účelem zjištění příčiny a okolností pracovního úrazu dle § 5 odst. 1 písm. e) zákona o inspekci práce ve znění do 30. 7. 2019 v rozsahu ustanovení § 3 zákona o inspekce práce. Podnětem ke kontrole byl pracovní úraz zaměstnankyně žalobce, ke kterému došlo dne 20. 12. 2017. O kontrole byl pořízen protokol č. j. 6693/9.41/18-2. V rámci kontroly bylo zjištěno, že k pracovnímu úrazu zaměstnankyně žalobce došlo při čištění stroje. Pracovní směna započala v 5:45 hodin, úraz se stal přibližně v 7:10 hodin. Z ohledání místa vzniku pracovního úrazu Policií ČR a pořízenou fotodokumentací v den vzniku úrazu bylo zjištěno, že stroj měl v té době nefunkční zastavovací lištu s blokovacím zařízením umístěným ze strany vstupu materiálu do stroje. Dále bylo v rámci kontroly zjištěno, že v dokumentech „Technologický pracovní postup pro výrobu překližkových desek se sníženou hořlavostí č. 17“ a „Návod k obsluze – lepicí stroj OSAMA Technologies s.r.l.“ není stanoven žádný pracovní postup pro práci na čištění a údržbě stroje.
4. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že přezkoumal napadené rozhodnutí orgánu prvního stupně v celém rozsahu a dospěl k závěru, že ke spáchání přestupků došlo tak, jak je popsáno ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž zdůrazňuje, že oba přestupky, ze kterých byl žalobce uznán vinným, směřují na zaměstnavatele, a je tudíž irrelevantní poukazovat na zavinění svých zaměstnanců. Současně nebylo prokázáno, že žalobce vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby se protiprávního jednání nedopustil, proto nepřichází v úvahu zproštění odpovědnosti.

II. Argumenty obsažené v žalobě

5. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
6. Žalobce je toho názoru, že se přestupku podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce, nedopustil. Uvedl, že soustavně vytváří bezpečné a zdraví neohrožující pracovní prostředí a pracovní podmínky pro své zaměstnance, všechna výrobní zařízení, včetně stroje, z důvodu bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a vhodnosti pro práci několikrát ročně kontroluje, a to pravidelně i preventivně, a to i prostřednictvím externího specialisty v oblasti bezpečnosti práce. Žalobce však nemá objektivně možnost okamžitě zjistit každou nefunkčnost těchto zařízení, kterých provozuje několik desítek. Žalobce si je vědom toho, že má povinnost zajistit, aby jeho výrobní zařízení, včetně stroje, byla z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodná pro práci. Žalobce v žádném případě tuto povinnost nepřenáší na své zaměstnance, pouze od nich vyžaduje nezbytnou součinnost spočívající v dodržování postupů, s nimiž byli řádně proškoleni, včetně povinnosti informační.
7. Žalobce namítá, že k pracovnímu úrazu jeho zaměstnankyně došlo také z toho důvodu, že nedodržela své pracovní povinnosti, když nezkontrolovala před spuštěním stroje, že všechna bezpečnostní zařízení, kryty a koncové spínače jsou na stroji na svém místě a jsou funkční.
8. Dále žalobce namítl závěr správního orgánu prvního stupně, že stroj nemohl být z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodný pro práci již na začátku směny, nemá oporu v žádném z provedených důkazů a je tak spekulativní. Stroj byl naposledy před vznikem úrazu detailně kontrolován mistrem žalobce dne 7. 12. 2017 s výsledkem bez závad, přičemž mistr vizuální prohlídku stroje učinil i před zahájením směny dne 20. 12. 2017, kdy rovněž nezjistil žádnou závadu. Vizuální prohlídku strojních zařízení činí mistr vždy před zahájením směny.
9. Žalobce dodal, že právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Žalobce se domnívá, že v daném případě neodpovídá za to, že poškozená zaměstnankyně používala stroj s nefunkční zastavovací lištou, neboť prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Takových případů, kdy zaměstnavatel nemá objektivně možnost okamžitě zjistit závadu či nefunkčnost výrobního zařízení, přitom existuje velké množství. Žalobce k prokázání těchto tvrzení navrhnul relevantní důkazy (výsledkem mistra, rekonstrukci úrazového děje), které však správní orgán prvního stupně ani žalovaný neprovedli.
10. V žalobě dále žalobce nesouhlasí s právním názorem správního orgánu prvního stupně a žalovaného, že z hlediska určení jeho odpovědnosti za správní delikt podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce není na místě uvažovat o rekonstrukci úrazového děje. Žalobce se naopak domnívá, že toto významné je, a to minimálně z hlediska posouzení liberace za vytýkaný přestupek.
11. Problematikou příčin vzniku pracovního úrazu zaměstnankyně žalobce se detailně zabývala i Policie České republiky, která usnesením ze dne 22. 8. 2018, č. j. KRPZ-130947-81/TČ-2017-151171-ŠEV, podle ustanovení § 159a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád (dále jen „trestní řád“), věc odložila, neboť ve věci nešlo o podezření z trestného činu. Policejní orgán na základě učiněného prověřování uzavřel, že i když v den vzniku pracovního úrazu zaměstnankyně byla u stroje nefunkční zastavovací lišta s blokovacím

zařízením, tak nefunkčnost této lišty neměla bezprostřední vliv na vznik pracovního úrazu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých dosavadních závěrech. Dodal, že žalobní námitky jsou identické s odvolacími námitkami, žalobce nepřinesl žádnou novou argumentaci ani poznatky, těmito námitkami se zabýval již v napadeném rozhodnutí.
13. Žalovaný zdůraznil, že žalobce sděluje jen to, že v pátek dne 15. 12. 2017 byla zastavovací lišta stroje plně funkční. K pracovnímu úrazu došlo až ve středu 20. 12. 2017, tedy o více než 2 pracovní dny později, kdy byla dle zjištění Policie ČR zastavovací lišta s blokovacím zařízením stroje již před vznikem úrazu nefunkční, byla viditelně poškozená – pokřivená, ohnutá. Plnil-li by žalobce jakožto zaměstnavatel řádně své povinnosti, musel by shledat, že zastavovací lišta je ve stavu, v jakém se nalézat nemá, zvláště když uvedené požaduje po své zaměstnankyni. Žalobce tedy rozhodně nevynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, když minimálně zanedbal kontrolní mechanismy.
14. Žalovaný je nadále přesvědčen, že žalobce prokazatelně porušil povinnosti, které jsou mu v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci uloženy, a vystavil své zaměstnance možnému nebezpečí ohrožení života a zdraví.
15. Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

16. Při ústním jednání konaném dne 30. 3. 2021 žalobce odkázal na znění žaloby. Dodal, že mu je vytýkáno spáchání dvou přestupků. První měl spočívat v nezajištění bezpečnosti práce v souvislosti s výše specifikovaným stroje, druhý v tom, že k danému stroji nestanovil pracovní postup pro práce na jeho čištění a údržbě. V prvním případě byly dle žalobce naplněny liberační důvody, v druhém případě pak žalobce takový přestupek nespáchal.
17. Žalovaný při ústním jednání taktéž odkázal na své dosavadní písemné materiály – napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobce. Uvedl, že v dané věci je rozhodné, že žalobce tíží objektivní odpovědnost.
18. Soud k důkazu provedl žalobcem předložené a výše zmíněné usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Uherské Hradiště, Oddělení obecné kriminality ze dne 22. 8. 2018, č. j. KRPZ-130947-81/TC-2017-151171-ŠEV. Jím Policie ČR dle § 159a odst. 1 trestního řádu věc odložila, neboť ve věci nešlo o podezření z trestného činu. Policejní orgán na základě učiněného prověřování uzavřel, že i když v den vzniku pracovního úrazu zaměstnankyně byla u stroje nefunkční zastavovací lišta s blokovacím zařízením, tak nefunkčnost této lišty neměla bezprostřední vliv na vznik pracovního úrazu.

V. Posouzení věci soudem

19. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, a shledal, že **žaloba není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
20. Úvodem soud předesílá, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu rozhodnutí soudu; řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční. Je-li tedy žaloba kuse zdůvodněna,

je tím předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce. Pokud žalobce uplatní obecnou námitku, může se jí ve stejném rozsahu zabývat i soud; podobné lze uvést za situace, kdy žalobce v podstatě toliko opakuje obdobně obecné odvolací námitky, se kterými se žalovaný již určitým způsobem vyrovnal (k těmto konstatováním mezi jinými např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 102/2018-25, všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Právě takovou situaci přitom soud shledal v dané věci – žalobní námitky pouze opakuji námitky uplatněné v odvolání.

21. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je otázka, zda byly naplněny skutkové podstaty přestupků dle § 30 odst. 1 písm. f) a r) zákona o inspekci práce, a zda nebyly naplněny liberační důvody, které by žalobce zbavovaly odpovědnosti za tyto přestupky.
22. Ze správního spisu vyplynulo, že ve dne 20. 12. 2017, kdy se stal pracovní úraz zaměstnankyně žalobce, byl stroj, který tato zaměstnankyně čistila, viditelně poškozen (viz protokol o ohledání místa činu č. listu 25 správního spisu). Dále soud ze správního spisu zjistil, že ke dni provedení kontroly, 8. 1. 2018, nebyl žalobcem stanoven žádný konkrétní pracovní postup pro práce na čištění a údržbě stroje.
23. Podle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce se právnická osoba dopustí přestupku na úseku bezpečnosti práce tím, že neplní povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v nařízení vlády, kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí.
24. Podle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce se právnická osoba dopustí přestupku na úseku bezpečnosti práce tím, že nedodrží povinnosti při zajišťování bezpečnosti práce stanovené v § 101 až 103 zákoníku práce.
25. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím, je žalobci kladeno za vinu nezajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení a bezpečného provozu a používání strojů. Nesplnění této povinnosti správní orgány spatřují v poškození (nefunkčnosti zastavovací lišty s blokovacím zařízením) stroje, se kterým zaměstnanci manipulují při výkonu práce. Dále je žalobci kladeno za vinu to, že nedodržel povinnosti při zajišťování bezpečnosti práce stanovené v § 101 až 103 zákoníku práce, tím že nestanovil pracovní postup pro práce na čištění a údržbě stroje. V tomto jednání spatřují správní orgány porušení § 102 odst. 1 zákoníku práce.
26. Žalobce však v žalobě převážně namítá to, že není odpovědný za pracovní úraz své zaměstnankyně, a že neodpovídá za to, že zaměstnankyně používala poškozený stroj. K tomu soud uvádí, jak je z výše uvedeného patrné, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný nekladou žalobci za vinu pracovní úraz jeho zaměstnankyně způsobený při čištění stroje, předmětem řízení o přestupku nebylo posouzení příčin a okolností pracovního úrazu a ani nijak tuto nehodu správní orgán prvního stupně nepromítl do výše uloženého správního trestu. Námitky týkající se příčin vzniku pracovního úrazu jsou proto zcela nedůvodné, resp. irelevantní. To se vztahuje i na usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Uherské Hradiště, Oddělení obecné kriminality ze dne 22. 8. 2018, č. j. KRPZ-130947-81/TČ-2017-

151171-ŠEV, které soud provedl v rámci ústního jednání k důkazu. Závěr Policie ČR, dle níž ve věci nešlo o podezření z trestného činu, a dle které nefunkčnost zastavovací lišty neměla bezprostřední vliv na vznik pracovního úrazu (ten byl dle policie především důsledkem nešťastné náhody), vylučuje trestněprávní odpovědnost ve věci a také řeší příčiny daného úrazu, nicméně se mýlí s rozhodovacími důvody žalovaného a správního orgánu prvního stupně, resp. se skutkovými podstatami přestupků dle § 30 odst. 1 písm. f) a r) zákona o inspekci práce. Soud pak poznamenává, že i z tohoto usnesení ovšem vyplývá skutečnost, že zastavovací lišta byla nefunkční.

27. Jelikož nebyl žalobce trestán za vzniklý pracovní úraz, nemůže soud přisvědčit ani námitkám žalobce, které se týkají spoluzavinění zraněné zaměstnankyně.
28. Taktéž k námitkám žalobce týkajícím se neprovedení důkazů ve správním řízení, které by napomohly ke správnému zjištění vzniku a průběhu úrazového děje, soud dodává, že jsou nedůvodné. Správní orgány tyto důkazní návrhy správně vyhodnotily jako nadbytečné, což i dostatečně odůvodnily, jelikož na posouzení spáchaných přestupků nemá vznik ani průběh úrazového děje žádný vliv.
29. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že návod k obsluze stroje obsahoval pracovní postup na údržbu a čištění stroje. Žalovaný se s touto námitkou uspokojivě vypořádal na str. 7 napadeného rozhodnutí (viz též str. 11 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Jelikož námitky obsažené v žalobě jsou identické s odvolacími důvody, soud v souladu s ustálenou judikaturou (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2019, č. j. 10 A 141/2015-35) odkazuje na znění napadeného rozhodnutí.
30. Krajský soud má na základě výše uvedeného za to, že ve správním řízení byly prokázány všechny prvky skutkových podstat přestupků podle § 30 odst. 1 písm. f) a r) zákona o inspekci práce.
31. Další argumenty žalobce směřují k možnosti liberace u spáchaných přestupků. Žalobce namítl, že nemá objektivně možnost okamžitě zjistit každou nefunkčnost zařízení, kterých provozuje několik desítek. Takových případů, kdy zaměstnavatel nemá objektivně možnost okamžitě zjistit nefunkčnost či závadu výrobních zařízení existuje velké množství.
32. Dle § 21 odst. 1 přestupkového zákona platí, že „[p]rávníká osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.“
33. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je „[ú]čelem ustanovení obsahujícího liberační důvod zabránění sankce ve zcela výjimečných případech, kdy by její uložení odporovalo jejímu smyslu. Připuštěním navrhovaných liberačních důvodů (zabezpečení povinného školení řidičů) by mohlo být liberační ustanovení aplikováno ve velkém množství případů, a ztratilo by tak povahu výjimky z obecného pravidla, což by znamenalo obrožení veřejného zájmu.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 10/2015-27). Dále dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2014, č. j. 11 A 107/2013-28, „[v]ynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, neznamená jakékoliv úsilí, které správce vynaloží, ale musí se ve vztahu ke každému, konkrétně posuzovanému případu, jednat o úsilí maximálně možné, které je správce objektivně schopen vynaložit (zákon používá kritérium veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, a nikoliv například spravedlivě požadovat, požadovat s ohledem na poměry)“.

34. Z uvedené judikatury vyplývá, že je třeba liberační ustanovení aplikovat jen výjimečně a v případech, kdy skutečně právnická osoba vyvinula maximální možné úsilí k zabránění přestupku. Z judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že ke zproštění se objektivní odpovědnosti obvinění „*musí prokázat, že provedli veškerá technicky možná opatření vhodná k zabránění tomuto protiprávnímu stavu, a nepostačí jejich poukaz na to, že tato technicky možná opatření po nich nebylo možno spravedlivě požadovat, protože by to nebyla ekonomická*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2014, č. j. 4 As 123/2014-33, publikovaný pod č. 3139/2015 Sb. NSS), taktéž mezi liberační důvody nepatří skutečnosti spočívající výlučně ve vnitřních poměrech právnické osoby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 6 A 109/2000-73, publikovaný pod č. 583/2005 Sb. NSS) a také se nelze zprostit odpovědnosti odvoláním se na zákonné povinnosti zaměstnanců, respektive tyto odkazy nelze považovat za vynaložení veškerého úsilí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39). K tomu krajský soud dodává, že naplnění liberačních důvodů musí prokázat obviněný.
35. Pohledem výše zmíněné judikatury nelze přisvědčit žalobci, že vyvinul maximální možné úsilí k zabránění spáchání přestupku spočívajícího v nesplnění povinnosti zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení, když tvrdí pouze to, že nemá objektivně možnost okamžitě zjistit každou závadu. V tomto případě žalobce odpovídá za vzniklý protiprávní stav – poškození stroje. Správní orgány došly také k závěru, že stroj musel být poškozen již na začátku směny dne, kdy došlo k pracovnímu úrazu. Ačkoliv žalobce tento závěr rozporuje, tak na rozdíl od žalobce má soud za to, že se jeví jako logická úvaha správních orgánů o tom, že když směna započala v 6:30 hodin a samotný pracovní úraz se stal přibližně v 7:10 hodin, tak samotný pracovní úraz svědčí o tom, že stroj nemohl být z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodný pro práci již na začátku směny, když byl zaměstnankyním dán pokyn k tomu, aby provedly čištění stroje. Soud tedy souhlasí se závěrem správního orgánu prvního stupně, že lze těžko předpokládat, že by závada na stroji byly způsobena obsluhou stroje bezprostředně před zadáním úkolu zaměstnankyním, a že by vedoucí zaměstnanec objektivně neměl možnost závadu odhalit a zajistit její odstranění, a to zvláště tehdy, když toto žalobce požaduje po svých zaměstnancích. Je nutné také zdůraznit, že šlo o viditelné poškození stroje, a proto má soud za to, že žalovaný měl objektivně možnost odhalit závadu na stroji, nebyla tedy provedena všechna technicky možná opatření vhodná k zabránění vzniku protiprávního stavu. Z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39, vyplývá, že se žalobce nemůže zbavit odpovědnosti za přestupek ani tím, že namítá nesplnění povinností svých zaměstnanců, a to ať jde o kontrolu stroje prováděnou mistrem či samotnou poškozenou zaměstnankyní. V tomto kontextu se pak s otázkou liberace opět mívají závěry výše specifikovaného usnesení Police ČR ze dne 22. 8. 2018, které řešily otázku trestněprávní odpovědnosti a příčin vzniku předmětného úrazu, nikoli problematiku naplnění skutkových podstat přestupků dle § 30 odst. 1 písm. f) a r) zákona o inspekci práce a související otázku liberace z takto definované odpovědnosti žalobce.
36. Z uvedeného vyplývá, že v nyní projednávané věci nejde o žádnou výjimečnou situaci, a proto není na místě aplikovat ustanovení § 21 odst. 1 přestupkového zákona. Žalovaný se sice mohl lépe vypořádat s namítaným splněním liberačního důvodu, ovšem dostatečně se s tímto tvrzením vypořádal již správní orgán prvního stupně (viz prvostupňové rozhodnutí str. 10).

Závěr a náklady řízení

37. Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaný ostatně ani náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. 3. 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu